

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE št. 92/21
Luxembourg, 3. junij 2021

Sodba v zadevi C-784/19
„Team Power Europe“ EOOD/Direktor na Teritorialna direktsia na
Natsionalna agentsia za prihodite – Varna

Da bi se štelo, da agencija za zagotavljanje začasnega dela v državi članici „običajno opravlja svojo dejavnost“, mora znaten del svojih dejavnosti napotitve delavcev opraviti za podjetja uporabnike, ki imajo sedež in opravljajo svoje dejavnosti na ozemlju navedene države članice

To, da agencija za zagotavljanje začasnega dela opravlja dejavnosti izbora in zaposlovanja agencijskih delavcev v državi članici, v kateri ima sedež, ne zadostuje za to, da bi se štelo, da tam opravlja „znaten del dejavnosti“

Bolgarski državljani je leta 2018 sklenil pogodbo o zaposlitvi s Team Power Europe, družbo bolgarskega prava, ki opravlja dejavnosti zagotavljanja začasnega dela in posredovanja pri iskanju zaposlitve v Bolgariji in drugih državah. Na podlagi te pogodbe je bil napoten v podjetje uporabnika s sedežem v Nemčiji. Med 15. oktobrom in 21. decembrom 2018 je moral svoje delo opravljati pod vodstvom in nadzorom tega nemškega podjetja.

Ker je služba za javne prihodke za mesto Varna (Bolgarija) menila, da se na eni strani neposredno razmerje med družbo Team Power Europe in zadevnim delavcem ni ohranilo in da na drugi strani to podjetje ne opravlja znatnega dela dejavnosti na bolgarskem ozemlju, je zavrnila prošnjo družbe Team Power Europe za izdajo potrdila A 1, da se za zadevnega delavca v obdobju njegove napotitve uporablja bolgarska zakonodaja na področju socialne varnosti. Po mnenju te službe položaj tega delavca torej ne spada na področje uporabe člena 12(1) Uredbe (ES) št. 883/2004,¹ na podlagi katerega bi se naj uporabljala ta bolgarska zakonodaja. Upravna pritožba, ki jo je družba Team Power Europe vložila zoper to odločbo službe za javne prihodke, je bila zavrnjena.

V teh okoliščinah je Administrativen sad – Varna (upravno sodišče v Varni), ki odloča o pravnem sredstvu za razglasitev ničnosti odločbe, s katero je bila zavrnjena ta upravna pritožba, odločilo, da na Sodišče naslovi vprašanje o upoštevnih merilih, ki se upoštevajo pri presoji, ali agencija za zagotavljanje začasnega dela na splošno opravlja „znaten del dejavnosti, ne le notranje upravljaljske dejavnosti“ na ozemlju države članice, v kateri ima sedež, v smislu člena 14(2) Uredbe (ES) št. 987/2009,² ki natančneje opredeljuje člen 12(1) Uredbe št. 883/2004. Od tega, ali družba Team Power Europe izpolnjuje to zahtevo, je namreč odvisna uporaba te zadnjenavedene določbe za to zadevo.

¹ Uredba (ES) št. 883/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o koordinaciji sistemov socialne varnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 5, str. 72), kakor je bila spremenjena z Uredbo (EU) št. 465/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2012 (UL 2012, L 149, str. 4) (v nadaljevanju: Uredba št. 883/2004). Natančneje, na podlagi člena 12(1) te uredbe „[z]a osebo, ki opravlja dejavnost zaposlene osebe v državi članici v imenu delodajalca, ki tam običajno opravlja svojo dejavnost in jo ta delodajalec napoti v drugo državo članico, da opravlja delo v imenu tega delodajalca, še naprej velja zakonodaja prve države članice, pod pogojem, da predvideno trajanje takega dela ne presega 24 mesecev in če ta oseba ni poslana, da nadomesti drugo napoteno osebo“.

² Uredba (ES) št. 987/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. septembra 2009 o določitvi podrobnih pravil za izvajanje Uredbe (ES) št. 883/2004 o koordinaciji sistemov socialne varnosti (UL 2009, L 284, str. 1). V skladu s členom 14(2) te uredbe se „[z]a uporabo člena 12(1) osnovne uredbe [...] besede ‚ki tam običajno opravlja dejavnosti‘ nanašajo na delodajalca, ki običajno opravlja znaten del dejavnosti, ne le notranjih upravljaljskih dejavnosti, na ozemlju države članice, v kateri ima sedež. Ta merila morajo ustrezati posebnim značilnostim vsakega delodajalca in resničnemu značaju dejavnosti, ki jih opravlja“.

V današnji sodbi je Sodišče, ki je odločalo v velikem senatu, v zvezi z agencijami za zagotavljanje začasnega dela natančno opredelilo pojem „delodajalec, ki običajno opravlja svojo dejavnost“ v državi članici, ki je vsebovan v tej določbi in natančno opredeljen s členom 14(2) Uredbe št. 987/2009.

Presoja Sodišča

Sodišče je naprej podalo jezikovno razlago te zadnjenavedene določbe in ugotovilo, da je za agencijo za zagotavljanje začasnega dela značilno, da opravlja sklop dejavnosti, ki vključujejo postopek izbora, zaposlovanja in napotitve agencijskih delavcev v podjetja uporabnike. V zvezi s tem je Sodišče navedlo, da čeprav dejavnosti izbora in zaposlovanja agencijskih delavcev ni mogoče šteti za „notranje upravljalvske dejavnosti“ v smislu te določbe, opravljanje teh dejavnosti v državi članici, v kateri ima taka agencija sedež, ne zadostuje za to, da bi se lahko štelo, da tam opravlja „znamen del dejavnosti“. Edini cilj dejavnosti izbora in zaposlovanja agencijskih delavcev je namreč to, da ta agencija te delavce pozneje napoti v podjetja uporabnike. Sodišče je v zvezi s tem navedlo, da izbor in zaposlovanje agencijskih delavcev sicer prispevata k ustvarjanju prometa agencije za zagotavljanje začasnega dela, ker sta ti dejavnosti nujni za poznejše napotitve takih delavcev, vendar šele to, da so ti delavci napoteni v podjetja uporabnike na podlagi pogodb, sklenjenih s temi podjetji, dejansko ustvarja ta promet. Dohodki take agencije so namreč odvisni od zneska plačila, izplačanega agencijskim delavcem, ki so bili napoteni v podjetja uporabnike.

Dalje, Sodišče je v zvezi s sobesedilom navedene določbe opozorilo, da primer, v katerem za delavca, ki je napoten na delo v drugo državo članico, še naprej velja zakonodaja prve države članice, pomeni odstopanje od splošnega pravila, v skladu s katerim za osebo, ki opravlja dejavnost zaposlene ali samozaposlene osebe v državi članici, velja zakonodaja te države članice.³ Zato je treba določbo, ki ureja tak primer, razlagati ozko. Ob upoštevanju tega se to pravilo o odstopanju ne more uporabiti za agencijo za zagotavljanje začasnega dela, ki v državi članici, v kateri ima sedež, sploh ne ali kvečjemu v neznatnem delu napoti delavce v podjetja uporabnike, ki imajo prav tako tam sedež. Poleg tega opredelitvi pojmov „agencija za zagotavljanje začasnega dela“ in „delavec, zaposlen pri agenciji za zagotavljanje začasnega dela“ iz Direktive 2008/104/ES,⁴ ker poudarjata namen dejavnosti agencije za zagotavljanje začasnega dela, potrjujeta tudi razlago, da je mogoče šteti, da taka agencija v državi članici, v kateri ima sedež, opravlja „znamen del dejavnosti“, le če v tej državi članici opravlja znatni del dejavnosti napotitve teh delavcev v podjetja uporabnike, ki opravljajo svoje dejavnosti v isti državi članici.

Nazadnje, Sodišče je v zvezi s ciljem, ki mu sledi zadevna določba, navedlo, da do odstopanja iz člena 12(1) Uredbe št. 883/2004, ki pomeni ugodnost, ponujeno podjetjem, ki uresničujejo svobodo opravljanja storitev, ne morejo biti upravičene agencije za zagotavljanje začasnega dela, ki svoje dejavnosti napotitve agencijskih delavcev usmerjajo izključno ali predvsem v eno ali več drugih držav članic, kot so tiste, v katerih imajo sedež. Nasprotna rešitev bi namreč lahko spodbudila te agencije k „forum shoppingu“, tako da bi vzpostavile sedež v državi članici, ki ima zanje najbolj ugodno zakonodajo o socialni varnosti. Taka rešitev bi torej lahko privedla do znižanja ravni varstva, ki ga zagotavljajo sistemi socialne varnosti držav članic. Sodišče je še poudarilo, da bi to, da bi se taka ugodnost odobrila tem istim agencijam, glede na različne možnosti zaposlitve, povzročilo izkrivljanje konkurence v korist uporabe dela agencijskih delavcev v primerjavi s podjetji, ki neposredno zaposlujejo svoje delavce, ki se vključijo v sistem socialne varnosti države članice, v kateri delajo.

Sodišče je sklenilo, da **mora agencija za zagotavljanje začasnega dela s sedežem v državi članici, da bi se štelo, da v tej državi članici „običajno opravlja svojo dejavnost“, znaten del svojih dejavnosti napotitve agencijskih delavcev opraviti za podjetja uporabnike, ki imajo sedež in opravljajo svoje dejavnosti na ozemlju navedene države članice.**

³ Določeno v členu 11(3)(a) Uredbe št. 883/2004.

⁴ Direktiva 2008/104/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. novembra 2008 o delu prek agencij za zagotavljanje začasnega dela (UL 2008, L 327, str. 9).

OBVESTILO: S predlogom za sprejetje predhodne odločbe lahko sodišča držav članic v zvezi s sporom, o katerem odločajo, Sodišču predložijo vprašanja o razlagi prava Unije ali veljavnosti aktov Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki Sodišča ne zavezuje.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletnem mestu CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793